

Tom Jørgensen, redaktør af Kunstavisen, Bachelor i kunsthistorie

Knogler, kolorit og kraftfuldhed om Ulla Houes kunstneriske univers

Ulla Houe er god til at på fat på knoglerne. Sådan helt grundlæggende. Her menes ikke de muldrede ben, ranet fra arkæologiske udgravninger, men kompositionens skelet. Det, der kitter maleriet, tegningen og skulpturen sammen.

Betrager hun f.eks. et landskab, er det de store linjer, hun får øje på. Bakkernes og bjergenes sammenstød med de runde dale, markernes skarpt adskilte grænser, vejenes gennemskærende linjeføring og trægruppernes vertikale spidser overfor himmelens horisontale flade.

Dette tolkes så i kraftfulde og usentimentale kompositioner, hvor netop "knoglerne" kommer til deres ret suppleret af det konkrete landskabs og den konkrete naturs særlige kolorit: de nordiske vinterfarver, den grønne sommereng, den blå indfjord og den tunge brune muldjord overfor Toscanas frodige, forførende og charmerende farvenuancer. Musikalske paralleller trænger sig på: Sibeliuss dramatiske naturromantik overfor Verdis lidenskabelige operaer eller Monteverdis vedslige madrigaler. Sikkert er det, at Ulla Houe er bedst, når hun glemmer sin forsigtighed og kaster sig hovedkulds og spontant ind i skabelsesprocessen.

Det samme kan siges om hendes opstillinger, f.eks. en række blomstermalerier, som er blevet til igennem årene. Her er hun også bedst, når hun lader temperamentet folde sig ud og lader farverne og formerne knalde op imod hinanden i en farvefanfare. Skulle man karakterisere disse malerier, landskaberne såvel som opstillingerne, må de siges at høre til inde under denne kategori, man kalder klassisk modernisme. Ullas Houes projekt, hendes kunstneriske mål og temperament ligger i hvert fald i forlængelse af Johannes Hoffmeisters, Poul Ekelunds og Svend Engelunds arbejder piftet op med den friske farveholdning hos tidlige modernister som Sigurd Swane og Harald Giersing. Alle sammen kunstnere, der uden at forlade naturalismen og det figurative destillerede det set og skar kompositionerne ind til benet.

Også i menneskeskildringerne må Ulla Houe siges at være linje med de ovennævnte kunstnere.

I sine croquistegninger fanger hun med hurtige stærke konturer de essentielle partier af kroppen uden dikkedarer og forsøg på at smige. Faktisk er det påfaldende og kendetegnende for Ulla Houe, at hun ser kroppen som et landskab. I stedet for at interessere sig for de psykologiske processer i den portrætterede, skildrer hun kroppen på præcis samme måde som hun maler højderyggen, dalene og de kraftfulde bjergmassiver i sine landskabsbilleder. Det samme kan siges om hendes malede portrætter og forunderligt nok også om hendes bronzeskulpturer. Her antager de stoute kroppe de samme dimensioner og det samme dynamiske spil mellem formerne som i landskabsskildringerne.

Kraftfuldhed, karakter, dynamik og nordisk usentimentalitet er således nøgleordene i Ulla Houes kunst